

גליון קג
פר' בהעלותך
תשפ"ג לפ"ק
שנה ג'

בהורא

אור הנבונה
הפנימה בדרך
הבעש"ט הק

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לעיני הנה"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: יום שישי הוא ממוצע בין קודש לחול (ה)

בירור המידות

היכל המגיד ממעזרשט: העלאת המידות על ידי ידיעת ה'

עבודת הבירורים

אש העבודה: גילוי מלכותו - ע"י יגיעה וקבלת יסורים באהבה ודומיה

לבושין תקינת לון

תנו רבנן מעשה: אינו דומה קרע בבגד לקרע בנפש

דבר המערכת

הילולת הבעש"ט

בעוד שנים רבות, כאשר מעמד ה"הילולת הרשב"י" יתפשט בכל תפוצות העולם כדבר מוכן מאליה, ורכבות אלפי חסידים יגדשו את מעמד ה"הילולת" בהמוניהם, ייריד ענק יתקיימו בימים שלפני חג השבועות ולאחריו, נוכח כולנו את יריית הפתיחה שפרצה מהרגע להרגע, במעמד הנכבד שהתקיים השנה באופן צנוע יחסית, ללא גינוני חיצוניות רבים מדי, אבל מתוך לב בוער העולה מקרב אלפי ישראל המשתוקקים לחזק התקשרותם בנשמת אורנינו אור שבעת הימים הבעש"ט הקדוש, אשר לשמו ולזכרו תאוות נפש.

בעת פטירת התנא האלוקי רשב"י יצאת בת קול והכריזה ואמרה: "עולו ואתו ואתבנשו להילולא דרשב"י!"

גם אצל הבעש"ט יוצאת בת קול כזאת - "עולו ואתו ואתבנשו להילולת הבעש"ט!"

אלא שבכל שנה לא היטו אוזן לכך, השנה פרצה ה"בת קול" את כל הגבולות, והקול בוקע רקיעים, מרעד לבבות, ומכריז ואומר: טיערע אינגעלייט, טיערע בחורים, הייליגע אידן, הייליגע חסידים, עולו, אתו, אתבנשו, להילולת הבעש"ט הקדוש.

אנשים עוצרים ושואלים: היכן הייתם עד עכשיו? למה לא חשבו על כך עד היום?

והשנה זה קרה, המוני חסידים נהרו ליטול חבל כהילולת הבעש"ט, לשמוע מהי חסידות, מה גילה הבעש"ט, להתחמם לאורו ולהתחמם במשנתו.

נרמז כי גם בלי דרשותיהם המלהיבים של גדולי המשפיעים, עצם הדבר שחסידיים יושבים זה לצד זה, מכל החצרות, מכל הקהילות, בכל סוגי הלבושים, עם מטרה אחת - "ותחזק התקשרותנו!" להתקשר ולהתדבק בנשמת הבעש"ט הקדוש אשר אורו מוריה עלינו עד עצם היום הזה, ואשר בכוחו אנו שורדים בעמק הכבא בתוך החושך הכפול של עקבתא דמשיחא, יש לכך משנה תוקף, לעורר את האהבה, להוכיח קבל עם ועדה שהחסידות היא ונשמתה, שיש עדיין חסידים המבקשים פנימיות דורשת להתחבר לאש החסידות לאורם של כבוד קדושת צדיקי דורינו שליט"א.

מה נהדר היה המחזה לראות אברכים ובחורים, זקנים עם נערים, כאשר בעיניהם בוערת תשוקה - "ותחזק התקשרותנו!" להתדבק בכבוד כל העולמים באמצעות אורו של הבעש"ט הק' אשר גילה והוריד את אורו של הקב"ה מגבהי מרומים עד לרדי מטה - למען יוכלו לחיות עם הקב"ה בכל מצב ובכל עת.

למה נתקשה משה במעשה המנורה?

הספק המקנן בלב כל יהודי: האם לפרוש לגמרי מהגשמיות או שמא להכנס לתוך הגשמיות ולהוציא מהם את חלקי הטוב

נהורא מעליא

אלו הם שני הדרכים הנקראים 'נצח והוד', כאשר 'נצח' רוצה לסלק את הרע, לנצח אותו ולהתגבר עליו, ואילו 'הוד' נכנס אל תוך הרע והופכו לטוב.

וכנגד שתי מידות הללו היו שני מנהיגי ישראל 'משה ואהרן'. ואין כאן הכוונה על 'משה ואהרן' עצמם, שביבי אש שרפי קודש, אשר מי יעיז לדבר אודותם, אלא על 'משה ואהרן' שהתורה מסמלת עבורינו, ללמד אותנו דרך חיים על שני סוגים שונים הקיימים בעבודת הבורא, ועל שני דרכים כיצד להתמודד עם הרע שבעולם.

וגם אין כאן כוונה להעניק ציון ולהעדיף את האחד על פני משנהו, כי משה ואהרן - שניהם שקולים כאחד, ואי אפשר לזה בלא זה.

צא ולמד מה אירע במעשה העגל, כאשר מכשפי הערב רב הרימו ראש, וביקשו לעשות עגל מסכה. אילו היה משה רבינו ע"ה נוכח שם, היה שורף אותם בהבל פיו וקוצף עליהם כפי שמצינו בתורה בשאר המאורעות, אך אהרן הכהן פעל בדרך של 'הוד', הוא אמר להם: אתם רוצים עגל, בסדר, תתחילו להביא תכשיטים, אבל אני רוצה תכשיטים של נשים וילדים. הוא היה בטוח שכאן יעצר הכל, 'אמר אהרן בלבו הנשים והילדים חסים על תכשיטיהן, שמא יתעכב הדבר, ובתוך כך יבא משה! אך מעשה שטן הצליח ופרקו מעל עצמן.

גם לאחר שנוצר העגל, המשיך בדרכו, וכתוב ביה (שמות לב, ה) 'וירא אהרן, ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר', רש"י מפרש 'וירא אהרן' - ראה שהצליח מעשה שטן, ולא היה לו פה לדחותם לגמרי. 'ויאמר חג לה' מחר' - ולא היום, שמא יבא משה קודם שייעבדוהו.

מידת ההוד נכנסת לתוך הרע, ושם מפרקת אותו. אך צריך שלצד מידת ההוד תעמוד גם מידת הנצח הלוחמת את מלחמת ה'. וכיון שמשה רבינו - מידת הנצח - עלה ונתעלה בהר, לא היתה מידת ההוד מסוגלת לפעול את פעולתה ולהניב תוצאות.

ומכאן, שאי אפשר להוד בלי נצח, ואי אפשר לנצח בלי הוד, שניהם שקולים כאחד, ובכל מערכה, מול היצר, מול הגשמיות, ובכל נושא, צריך לשלב את שניהם כאחד, פרישות מהגשמיות כמו משה, לצד התערבות בין הבריות כמו אהרן, ושניהם שקולים.

וכתב ה'תולדות' (בן פורת יוסף קבו ע"ג, כט ע"א) בשם הבעש"ט הק', כי לכן 'נתקשה משה במעשה המנורה' כי מהותה של המנורה היא לברר הטוב מתוך הרע, ולא זו היתה דרכו של משה, אשר היה כולו 'טוב', וכאשר נולד נתמלא הבית כולו אורה - 'ותרא אותו כי טוב', ללא שייכות כלל עם הרע.

"נתקשה משה במעשה המנורה". משה רעיא מהימנא, מבחר הבריאה, אשר לא קם נביא כמווהו בישראל, מתקשה במעשה המנורה, הקב"ה מצווה אותו, והוא יורד ושוכת. הוא עולה שוב ולומד מפי הגבורה, ושוב יורד ושוכת. הקב"ה מוסיף להראות לו את תבניתה 'כמראה אשר הראה ה' את משה', אך גם זו לא עלתה בידו. וגם כאשר הקב"ה נוטל מנורה של אש ומראה לו עשייתה, בכל זאת 'נתקשה משה במעשה המנורה' (במד"ד טו, י).

חכמינו ז"ל מתארים את קשייו של משה רעיא מהימנא במעשה המנורה, והיוודע להביט בפנימיות הדברים הללו יעמוד ויעיד כי אין כאן חוסר הבנה גרידה, אלא ניתן להסיק שהמנורה איננה שייכת למשה רבינו, הוא לא הבין כלל את מהותה של עבודת המנורה, וזו עבודה המסורה לאהרן הכהן בלבד.

כאשר אדם נתקל בבעיה ובמכשול. הוא רוצה להתקדם ולהוציא לפועל ענין מסויים, והנה עומד בפניו דבר שמפריע לו ומעכב אותו.

יש שני סוגים כיצד להתמודד במכשול זה: יש אחד שמביט על כך כדבר רע ומזיק, מעכב ומונע, וכל רצונו הוא להסיר לגמרי את הדבר הרע הזה, לבטלו כליל ולהתגבר עליו ולנצחו.

זהו מידת ה'נצח', שאינו מסוגל להתמודד עם הרע, הוא לא יכול לגשת אל הרע, לדפוק על כתיפו, ולהתחיל לשוחח עמו, לנסות להבין אותו, אולי כואב לו משהו, אולי אפשר להרגיע אותו. אלא עסוק כולו במחשבה אחת - איך אפשר לסלק את הרע המעכב בעדו, בגבורה ובמלחמה.

יש מידה אחרת, היא מידת 'הוד'. הוא ניגש אל המעכב, מאיר לו מהודו וזיוו, מסתכל בעיניו, מחייך אליו, נכנס עמו בדברים, אין כוונתו להשפיע עליו בערמה ולהציג את עצמו כידיד שוא, אלא הוא באמת רוצה להזדהות עמו, להבין מה כואב לו, איך אפשר לפתור את הבעיה, הוא נכנע לפניו במידת ה'הוד' [על דרך 'מודים בית הלל לבית שמאי], ומרויח עוד חבר נאמן, עד שבסופו של דבר יוצאין שני הצדדים מרוצים, שלווים ונאמנים זה לזה.

ואין הדברים אמורים בשני בני-אדם בלבד, אלא גם במצבים שונים המזדמנים לפתחו של כל אחד. יש הרואה בו אויב שכולו רע, וכל רצונו להפטר מהם, וכאשר המצב מומשיך והולך, הרי זה מדכא את רוחו ומעיק על נפשו.

יש לך אדם שיכול לקחת את המאורע הקשה והמכביד, ליישר אליו מבט בעיניים, לטפוח על כתיפו, ולצרף אליו עוד ידיד נאמן.

"כעת, כאשר עוד ימים ספורים מתקרב היום הגדול, יש להתעסק בעיקר בנישואין עצמם, בקשר עצמו"

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיעי "אש החסידות"

טעימה לכבוד שב"ק
מאוצר ספרי 'אש השבת'

עבודת שנים מקרא ואחד תרגום (ב)

מה נקרא שהתרגום הוא בחינת 'נוגה' וצריך לבטל אותו אל הקדושה? ובכלל, מה הפגם שיש בתרגום?

לצורך הבנת הענין יש להקדים את גודל מעלת האותיות של תורתנו הקדושה.

נתאר לעצמנו יהודי פשוט שנקרא אל הקודש פנימה, צדיק הדור קורא לו. הוא מתכוון ומזמין את עצמו בחרדת קודש, ונכנס לפני ולפנים בחיל ורעדה, והנה הצדיק הנשגב פונה אליו ואומר לו: הנה שמעתי כי אתה מוכשר ומוצלח בתחום פלוני, על כן אבקש ממך אם תוכל לעזור לאלמוני שזקוק לעזרה מקצועית בתחום זה.

הוא יוצא מהיכל הקודש כשהוא נרגש לגמרי. הוא זכה לדבר עם צדיק הדור, ולא זו בלבד, הצדיק פנה אליו בבקשה אישית, והוא הולך ומספר לכל אחד את הלשון המדוייק שהצדיק דיבר אליו.

כאשר נתבונן בזה נראה כי המילים עצמן יש בהן פנימיות וחיזונית, גוף ונשמה. המילים עצמן הן די פשוטות, ומיועצות כבר שמע מילים כאלו עשרות פעמים, כל יום יגשים אליו אנשים עם הנוסח הזה, הם מחמיאים לו על כשרונו ומבקשים את עזרתו, אבל השאלה 'מי אמר את המילים האלו? וכאן מורגש השינוי הגדול.

אותיות התורה הקדושה יש בהם פנימיות וחיזונית. יש בהם פירוש המילים ומשמעות המילים, אבל יש בהם עומק פנימי נוסף - 'מי אמר את הדברים האלו? הלא זה דברי כאש נאום ה', קול חוצב להבות אש.

כאשר לוקחים את התורה הקדושה ומתייחסים אליה רק בחיזונית, מביטים על משמעות המילים בלבד, יש בזה פגם מסויים.

ולכן כאשר תלמי המלך ביקש לתרגם את התורה ירדה חושך לעולם שלושה ימים וקבעו תענית על כך (שו"ע או"ח סי' תקפ סעי' ב).

ואמרו חז"ל (מסכת סופרים פ"א מ"ז) 'מעשה בחמשה זקנים שכתבו לתלמי המלך את התורה יוגית והיה היום קשה לישראל כיום שנעשה העגלי'.

חטא העגל לא היה עבודה זרה ממש, אלא נסיון לעבוד את ה' באופן מוחשי ונראה לעין. וזה היה עומק הפגם, כי הקב"ה פשוט בתכלית הפשיטות ואסור לתת לו שום תמונה וצורה, וכמובא בכוזרי (מאמר א, זז) וברמב"ן (שמות לב, א).

וכמו כן היה הפגם של ה'תרגום', כי התורה הקדושה היא אור נעלם שאי אפשר לקבוע ולהגדיר את פירושה, רחבה היא מני ים, ויש בה פירושים בלי סוף, וה'תרגום' בא וקובע את התורה הקדושה אשר כולה שמותיו של הקב"ה, ומתייחס רק לחיזונית הדברים, לחלק ה'פשוט', ומעניק חשיבות אל ה'קליפה' החיצונית העוטפת את פנימיות אש קדושת התורה.

ולכן ביום שיש כאשר עבודתנו להעלות את קליפת נוגה לקדושה, אנו לוקחים את התרגום ומצרפים אותה לצד הקדושה, מבטלים אותה אל הפנימיות ואל האלוקות שבתוך האותיות.

לבושין תקינת לון

לפתוח פיו בחכמה, ולהוציא אור תעלומה, בדברות קדשו מלהבות אש, דברי של"ם אמת.

בינות לחסידים ואנשי המעלה מצטופפים גם הם, קבוצת האברכים האורחים. גם שמערל בתוכם, מנסה לחפות בידי על מקום הקרע המתוקן למחצה לשליש ולרביעי, ועושה את אזנו כאפרכסת, לשמוע אל האמרות הטהורות.

והוא אשר דיבר הצדיק לעם סגולתו:

"כתוב בפרשתנו (ח, ב): 'דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתְ אֵלֶיךָ בְּהֵעֲלֹתְךָ אֶת הַנֶּהָרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַפְּנוּנָה; וְאִירוּ שְׂבָעַת הַנְּרוֹת'. וצריך עיון, מדוע נכתב בתחילה 'הנרות' חסר ובסופו 'הנרות' בכתוב מלא? ועוד יש להבין, מה שפירש רש"י ז"ל בפסוק שלאחריו: 'וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַפְּנוּנָה הֶעֱלָה נְרָתֶיהָ כְּאֶשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה' - 'מגיד שבחו של אהרן שלא שינה', וכי יעלה על הדעת שינה אהרן מאשר נצטווה מפי הגבורה!?"

"אלא מאי", ביאר איש האלוקים. "עבודתו הקדושה של אהרן הכהן ע"ה היתה להעלות ולתקן את נפשות החוטאים ולקרן לתורה. וכן היא עבודתו של כל צדיק אמת בדורו. לפיכך באה תורתנו הקדושה להזהיר, שיעשה הצדיק את מלאכתו נאמנה ויתקן את הנשמות הללו בשלימות, עד כדי כך שלא ישאר בהן שם רושם של פגם".

"ולכן נכתב בתחילה 'בהעלותך את הנרות' בכתוב חסר, כי רמז יש בו לאותן נשמות שיש בהן חסרונות ופגמים. אולם 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות', בכתוב מלא, לאחר שהצדיק העלה וניקה אותן מכל כתם של חטא".

"וזהו 'להגיד שבחו של אהרן שלא שינה', כי כאשר תיקן אהרן הכהן ע"ה את נשמות בני ישראל, השיבן אל אביהם שבשמים כשהן מתוקנות כליל, ללא כל שינוי, כי לא היה ניכר בהן יותר אף לא רושם קטן של כל סיג ופגם..."

נרעו האברכים לשמע הדברים, שתוכנם היה תשובה ניצחת לדבריהם, שלא כמו שסברו שלאחר מעשה התשובה ותיקון המעשים עדיין נותר רושם שלא ניתן למחיקה חלילה, כי הצדיקים המכפרים על הדור בכוחם לתקן את הפגמים ולטהר את הכתמים, בתיקון שלם ובטהרה גמורה, עד שלא ישאר מהם שום רושם כלל וכלל.

וביותר הזדעזע שמערל, כששמע וראה את רוח הקודש ששרתה שם בבית המדרש.

שמערל כבר הבין היטב 'נסיעה לצדיק' מהי, ומה תועלת יש בה, וכבר פחות חרה לו הקרע שבבגדו, ויותר כאב לו הקרע שבנפשו בכך שלא ידע עד עתה פרק בחסידות. מני אז והלאה דבק באור כי-טוב של תורת רבינו הבעש"ט הקדוש, ובא רבות לחסות בצל כנפיו של הרה"ק מבעלזא, שם עלה ונתעלה בעבודת ה', עד שהתאחה הקרע ולא הותר רושם, והיה לאחד מהיושבים ראשונה במלכות.

נבהל ונבוך היה אותו אברך, שלצורך כתיבת הסיפור נקרא לו שמערל, שעה שהבחין בקרע הענק שנפער בבגדו. כל-כך הפריע לו הקרע, עד שביקש לחזור על עקבותיו הביתה, ולא להמשיך יותר בדרך עם החברים, העושים בהתלהבות ובשמחה את דרכם אל חצר קדשו של הצדיק.

כבר בטרם צאתם לדרך, לא אבה שמערל להצטרף עמם אל הנסיעה הזאת. בן-עליה היה, ושקדן מופלג בתורה, גלל-כן לקחו נגיד העיירה לחתן עבור בתו, והחזיקו על שולחנו העשיר בכבוד רב. אך עדיין לא ידע פרק בחסידות, ולא הבין במעלת הנסיעה לחצרו של הצדיק, בעיניו של שמערל היתה נסיעה שכזאת נחשבת לביטול תורה ולבזוז זמן להבל ולריק. אלא שחזקה עליו הפצרתם של חבריו לספסל בית המדרש, עד שגמר בליבו לנסות אפוא פעם אחת, ולבחון את העניין מקרוב, שמא בכל זאת יש דברים בגו. והוא הואיל להצטרף אליהם, בדרכם לעשות את השבת, הוא שבת קודש פרשת בהעלותך, בצל קדשו של הרה"ק רבי שלום מבעלזא, אשר כונה בחיבה 'שר שלום', וצדיקים קראו לו 'שר העליונים והתחתונים'.

ואולם, על אם הדרך אירע המקרה המצער. לאחר שעצרו בפונדק אחד, כדי להינפש מעט מטורח הדרך ולסעוד את לבם, ויהי כאשר חזרו ועלו על העגלה כדי להמשיך בנסיעה, נתקע בגדו של שמערל במסמר אחד, וקרע גדול נפער בו.

שמערל היה לחוץ ומבוהל. "מתבייש אני", סח בפני חבריו, "איככה אוכל להסתובב בין אנשים עם בגד קרוע כל-כך?! ואיך אכנס אל הצדיק, ואין לבוא אל המלך בלבוש שק..."

"אל דאגה", ניסו הללו להרגיעו, "הבה ניכנס נא לאחד הכפרים שעל הדרך, ונחפש חייט שיתפור לך את הקרע בזריזות".

ויעשו כן. הם ביקשו מאת העגלון שיכנס אל אחד הכפרים הסמוכים, שם חיפשו ומצאו חייט מומחה, שהצליח לאחות במהירות את הקרע. אך דא עקא, שמפני הלחץ בזמן לא הספיק לעשות את מלאכתו שלימה, משום כך היה התיקון בולט מאד מעל הבגד, ושמערל לא נרגע, מרוב צער ובושה.

"מה לך נלחץ?", ניסו אפוא חבריו לנחמו, "הלא איש בחצר הקודש אינו שם לב לזוטות שכאלו, כולם מצויים שם באווירה עילאית, אווירה של התעלות, אווירה של דביקות בה' ובמשה עבדו, ומה לך כי תתבייש!?"

ותוך כדי שיחתם בעניין זה, העלו האברכים ברעיון ליבם, כי אולי הסיפור הזה משמש משל לעבודת ה'. שכן, אדם כי יפגום חלילה בנפשו, ועשה בה קרע, הרי שאף לאחר שישוב בתשובה ויתקן את המעוות, עדיין קשה יהיה להסיר כליל את הרושם שנרשם בנפשו לאחר הפגם.

ליל שבת קודש, בצילו הטהור של הצדיק, רוח טהרה אופפת את היכלו, ותחושת התרוממות ממלאה את חללו. כמין פקעת של אנשים סובבת את ראש השולחן, הן ברגעים הקרובים עתיד הצדיק האלוקי

עפ"י: 'חיד בדורו'

בשם כ"ק האדמו"ר רבי מנחם שלמה מקאלוב זצ"ל

מי עדיף טפיו?

מי חשוב יותר? זה שנכנס לתוך הגשמיים ומעלה אותה, או זה שפורש מתפקידו ובורח תמיד אל הרוחניות?

אין ספק, כי הנכנס לתוך הגשמיים ומברר את הברורים ואת ניצוצות הקדושה שבהם, שכרו הרבה מאוד פי אלף מאחד שמתעסק רק עם הקדושה (עבודת ישראל, פר' יוגש), שהרי לא נוצר האדם אלא לתקן את הבריאה, לא לתוהו בראה כי אם לשבת יצרה, לא כדי לברוח מהגשמיים ולהתעסק ברוחניות בלבד אלא כדי להעלות את הבריאה אל בוראה.

אך זה הדבוק כולו ברוחניות, מגיע לדרגות גבוהות בקירבת אלוקים, בהשגות אלוקות, וזוכה לעבוד את בוראו מתוך תענוג עילאי, ואילו זה העמל להוציא את חלקי הטוב מתוך הגשמיים, פניו אינו מאירות כ"כ, הוא עושה את המלאכה השחורה, אך כאמור, שכרו כפול פי אלף.

ומי עדיף?

מוכרחים לומר שהקב"ה חפץ את שניהם, וכל אחד נשלח למטרה מסוימת לפי סוג נשמתו, יש אחד שכוחו במתניו ויכול לרדת לעומק החומר והטיט המלוכלך ולשלוף משם יהלומים ואוצרות מלכים, ויש בעל כשרון שמלאכתו לטש את היהלומים במלאכת מחשבת ועדינות הנדרשת.

כאן בעולם הזה, מחשיבים יותר את הבעל כשרון שנתברך בידי זהב ומתעסק בדברים דקים ועדינים, אבל בעולם הבא איננו יודעים מי גדול ביותר, ומגיעים למסקנה כי 'לפום צערא אגרא', שכרו של העמל והמתמודד בתוך עומק הגשמיים, גדול יותר (סידורו של שבת ח"ב דרוש ז).

כשיושבים מול קערה עם מאכלים מתובלים וערבים, יש כמה דרכים איך לגשת אל המאכל ולהתמודד עמו: או על ידי 'נצח' - לנצח את יצר האכילה, להתגבר ולא לאכול, או על ידי 'הוד' - לא להלחם עמו, לא לדחות את הקערה, אלא לאכול במתינות וישוב הדעת, להכנס לתוך הקערה ולגלות שם שהכל אלוקות, והגשמיים מחותן עם השי"ת בדיוק כמו רוחניות, שניהם מציאות אחת נוצרו - מציאותו יתברך שאין מציאות זולתו, אלא שהרוחניות אין לה מעטה והסתר, ואילו הגשמיים מעוטפת עם קליפה של העלם והסתר, וכאשר שוברים את הקליפה ומסירים את ההסתר, אין לך נחת רוח גדולה מזו בשמי מרומים, כי תכלית בריאת העולמות היא - 'להיות לו דירה בתחתונים', לגלות את מציאות השי"ת לא רק ברוחניות אלא גם בגשמיים, להסיר את העלם וההסתר ולברר בדעתו שהגשמיים היא מציאות אלוקית ממש (ליקוטי אמרים כו ע"ב).

מי שבורח מהגשמיים ופונה רק לעבודה הרוחנית, הריהו כמו חייל העוזב את שדה-הקרב ונוטש את המלחמה, בורח לו מחשש שמא יאונה לו איזה שריטה בבגדיו (יושר דברי אמת אות לג, מחשבות הרוץ, אות טז).

הרי נשלחנו כאן למלחמה. הבורא יתברך יצר עולם גשמי, אשר תחילה היה העולם כמסו במחשבתו יתברך והיה רעיון אלוקי עליון, ואחר כך ירד והשתלשל מעולם לעולם עד שלמטה נעשה לעולם גשמי, ונמצא שהעולם הגשמי הוא רעיון אלוקי ממש, אלא שגבר בו כח הצמצום וההסתר על ידי שברא השי"ת את כוחות החושך וההסתר שישגחו שלא יוכלו הנבראים לראות את המציאות האמיתית - שהכל אלוקות ממש ואין עוד מלבדו, אלא יחשבו שהעולם הוא מציאות נפרדת מהבורא ית', ולשם לתוך העולם המוסתר הזה שלח את האדם על מנת שיעשה את שליחותו ויתגבר על ההסתר ויגלה ויברר שהעולם הוא מציאות אלוקית.

האדם יושב לו בעולמו, פונה עצמו לעבודה הרוחנית ובורח מן הגשמיים, הוא נמלט מפני ההסתר, ובמקום להלחם עם ההסתר ולבטל אותו, הוא נכנע אליו ובורח מפניו.

נמצא א"כ כי בתוך עומק החשיכה, ובתוך ההסתר הגשמי, מסתתרת מציאות האלוקית, ולכן כאשר יהודי זוכה לגלות את המציאות האלוקית בתוך הגשמיים, הרי זה חשוב אלף פעמים יותר מיהודי שמתעסק ברוחניות גרידא, שלא הביא תועלת לתיקון העולם. וכל גופי התורה עוסקים דוקא בעבודה הגשמית, כי כל המצוות תלויות בעניינים גשמיים, וגם לימוד התורה צריך שיתיישב ויובן בשכל אנושי וגשמי דייקא.

עבודת הברורים

על פי משנת החסידות פרק לח

קבלת יסורים באהבה

אש העבודה

שערים לעבודת הבורא מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות מוה"ר יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א ממשפיעי "אש החסידות"

גילוי מלכותו - ע"י גיעה וקבלת יסורים באהבה ודומיה

לפעמים מפיל הקב"ה את האדם הכשר למדרגות תחתונות ולתוך מצב של הסתר, כדי שיתחזק ויעלה על דרך המלך ובכך יגלה את מלכותו ית' גם במקום ההוא

כועס שנאמר (ישעיה נח, ז) 'ועניי מרודים תביא בית', ואם עמד העשיר בנסינו ועושה צדקות הרי הוא אוכל ממונו בעוה"ז והקרן קיימת לו לעולם הבא והקב"ה מצילו מדינה של גיהנם, שנאמר (תהלים מא, ב) 'אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'', ואם עמד העני בנסינו ואינו מבעט הרי הוא נוטל כפלים לעתיד לבוא שנאמר (שם יח, כח) 'כי אתה עם עני תושיע'.

ובכללות, כל צער ויסורים שישאל עוברים על ידי אומות העולם בהיותם בגלות, מתברר בזה חלקי הטוב מתוך הרע, וכן חלקי הרע מתוך הטוב.

כן כתב האור החיים הק' (שמות א, יב): על פי מה שכתב בזוהר (משפטים צה): בפסוק (קהלת ה, ט) 'עת אשר שלט האדם באדם לרע לו', כי באמצעות העיני והצרות תתברר בחינת הטוב מהרע ותסמך אל חלק הטוב ותתברר בחינת הרע מחלק הטוב ותסמך אל בחינת הרע, וב' פרטים אלו רמוזים באומרו לרע לו והוא עצמו שאמר הכתוב וכאשר יענו אותו כן כשיעור העיני היו מוציאים ומבררים חלק הטוב ומתרבה חלק הטוב וכן יפרוץ. או ירמוז וכן יפרוץ שהיה נפרץ ממנו חלק הרע שהיה דבוק בו, והוא הצירוף אשר צרף ה' אותם בכור הברזל במצרים. ע"כ.

כעין זה מובא גם בספר הליקוטים (פר' תצא, פרק כא), וז"ל: והנה הגליות, הוצרכו לברר ניצוצות הקדושה, שנתערבו בחטאו של אדה"ר בתוך הקליפות, שעירב טוב ברע כנודע. וזש"ה (קהלת ח, ט) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, האדם, הוא אדם הבליעל באדם דקדושה, לרע לו, לרעתו של אדם בליעל, כי במה שהוא מצר לישראל נעשה ראש עליהם, ומוציאים ממנו ישראל כל ניצוצות הקדושה אשר בקרבו, לא נשאר דבר.

וראה אהב ישראל (פר' ויחי) וז"ל: והם סבלו עול הצרות והיסורין הקשים בזמני הגלות, ועי"ז הם מבררים ומלבנים ומלקטין הניצוצין הקדושין שנפלו כביכול בין הקליפות החיצונים והם מוציאים בולעם מפיהם. ומעלין כל הניצוצין הק' לשורשן הרמה בקודש. ועי"ז מסירות נפשם על קדושת שמו ית' וית' באמת ובתמים ובאהבה גמורה ומקבלים עליהם עול מלכות שמים באהבה ובאימה וביראה והכנעה עי"ז תעלה המלוכה הק' העליונה אשר משם הוא מקור מחצב נשמות ישראל למעלה למעלה אל הרצון הקדום.

במאמר הקודם נתבאר כי חלק מומלכות המלך הוא - שכל העם מקבלים גזירותיו באהבה ודומיה, ללא עוררין וללא תרעומת. וכאשר כלל ישראל בכל הדורות מתגברים כל אחד על הבעיה המיוחדת והפרטית שלו, מתגלה בזה שלימות מלכותו ית', כאשר בכל סוגי הבעיות והקשיים הצליחו ישראל להתגבר עליהם ולקבל בדומיה ובאהבה, כמקבלים גזירת המלך.

ולפעמים מפיל הקב"ה את האדם הכשר למדרגות תחתונות ולתוך מצב של הסתר, כדי שיתחזק ויעלה על דרך המלך ובכך יגלה את מלכותו ית' גם במקום ההוא אשר לא האיר שם גילוי כבוד מלכותו.

וכתב בספר"ק מאור עינים (פר' וירא) וז"ל: כי הנה כתיב ומלכותו בכל משלה כי בכל מקום התפשטות מלכותו אפילו בקליפות כמאמר ואתם תהיו לי ממלכת כהנים ושניתנה התורה לישראל על מנת שימליכוהו עליהם בכל מקום שהם באיזה מדרגה שיהיו שם ידבקו את עצמם אל השם יתברך אפילו אם נזדמן לאדם שנפל ח"ו למקום הקליפות גם מושם יקום ויאחז צדיק דרכו כמו שאמר הכתוב 'כי שבע יפול צדיק וקם', וזה שאמר שלמה המלך ע"ה (קהלת ח, יד) 'יש הבל וגו' אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים' וגו'. והענין נפילת הצדיק למקום החשכות במשל מלך אדיר ששלח שלוחו למרחוק לכבוש מדינה ההוא שיהא נקרא שם המלך עליה גם כן להקרא שם מלך כך הענין נפילת הצדיק כשהצדיק נופל ובודאי יאחז צדיק דרכו ויתעורר מיד משם וידבק את עצמו לה"י ואז כל הרשעים שמושקעים במקום ההוא גם כן יש להם עליה. עכ"ל.

ויש שהצרה היא דוקא מתוך ריבוי שפע כגון נסיון העושר, כי אכן במושגי העוה"ז נדמה שהצליח דרכו להרבות הון, אך בהשקפה אמיתית הנה אבד האיש את עולמו, ובמקום לצבור תורה ומצוות לחיי העולם הבא עולמו ראשו ורובו בעניני ממון, וכמו שאמר החכם מכל האדם (קהלת ה, יב) 'עושר שכור לבעליו לרעתו'. ואם בכל זאת התגבר על ה'צרה' הזאת, והצליח להבין שיש עולם הנצחי והקדיש עיתותיו לעבודת בוראו, מתעלה ומתגדל בזה כבוד מלכות השי"ת.

בא וראה מאמר חכמינו ז"ל (שמו"ר לא, ג): אשרי אדם שהוא עומד בנסינו, שאין בריה שאין הקב"ה מנסה אותה, העשיר מנסהו אם תהא ידו פתוחה לעניים, ומנסה העני אם יכול לקבל יסורין ואינו

ויש שהצרה היא דוקא מתוך ריבוי שפע כגון נסיון העושר, כי אכן במושגי העוה"ז נדמה שהצליח דרכו להרבות הון, אך בהשקפה אמיתית הנה אבד האיש את עולמו, ובמקום לצבור תורה ומצוות לחיי העולם הבא עולמו ראשו ורובו בעניני ממון

ין חסידות פלאים: 03-30-4444

הבית לכל אברך ובחור חסיד

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות

סגולת הספר הקדוש "ספרי הבעש"ט" (ג)

במאמרים הקודמים עסקנו בתורתו של הבעש"ט אשר בספריו ובספרי תלמידיו, ובאגרתו הידועה. אחד מהיסודות הידועים והגדולים ביותר של הבעש"ט, עד כדי כך שניתן לקבוע בבירור שזהו סימן ההיכר לספרים העוסקים בתורת החסידות, היא עבודת ההתדבקות באותיות, שנזכרת פעמים רבות בשמו בספרי תלמידיו הקדושים, ואף מאות מתורתיו של רבינו המגיד ממעזריטש מוקדשים לענין זה.

כך למשל מובא בתולדות יעקב יוסף (רט ע"א): שמעתי ממורי, כשיש עליו דינין אז ילמוד בבוקר בדביקה וחשיקה, שידבק את עצמו אל פנימיות אור אין סוף שבתוך האותיות.

מעניין שגם אחד מאגרותיו הנדירות של מרן הבעש"ט המיוחסות דור אחר דור (המובא בספר שבחי הבעש"ט הידוע כמקור מוסמך ביותר וכפי שהעידו צדיקי דורו, ומוזכר אף בספר בן פורת יוסף דף יז) עוסקות בענין זה. וזהו מכתב שכתב לתלמידו הגדול בעל התולדות, (מובא גם במקור מים חיים על בעש"ט עה"ת פרשת בא אות יא), "איערך ויהי אלקים עמך גבור החיל, בכל בוקר ובקר בעת לימודו ידבק עצמו בהאותיות בדביקות גמורה לעבודת בוראו ואז ימתיק הדינין בשרשם ויקל מעליו הדינין".

יסוד דרך עבודה זאת מבוסס על מה שמבואר בספרי הקבלה (עמק המלך ושאר תלמידי מהר"ם סרוג), כי העולם הנעלה ביותר שממנו נאצלו כל העולמות העליונים, הוא "עולם המלבוש" שבו נאספו תנועות שונות של דביקות הבורא והתאחדו יחדיו עד שנעשו לאותיות, נמצא שהציורים והשרטוטים השונים של כ"ב אותיות התורה, הם תנועות שונות של דביקות הבורא. נמצא שכאשר האדם מדבק את עצמו אל אותיות התורה ואל תנועות החשיקה והדביקות אשר בהם, שהם משתוקקים להתקרב ולדבק בקב"ה, הוא זוכה להיות מעל לכל העולמות כביכול, ולבטל את כל הדינים מעליו.

חשוב לזכור עצה זאת של הבעש"ט, וכאשר בימינו מחפשים בני אדם סגולות שונות ממקורות שלא תמיד ברור עד כמה גבוהה רמת אמינותם, החכם עיניו בראשו, לאחוז בסגולה המפורשת מפי מרן הבעל שם טוב הקדוש בעצמו, להתדבק אל אותיות התורה. סגולה זאת אינה דרושת השגות קבליות ונשגבות, אלא רק השתוקקות פשוטה לקב"ה, פשוט להשתוקק לאבא, אשר נשמותינו ממנו הם חצובות.

לרגל חודש הספר ניתן להשיג ברשת ספרי אור החיים או בחנויות הספרים המובחרות

ר"ק 96 ₪

ר"ק 48 ₪

סדרת 'אש המועדים' המונומנטלית במבצע פייפער!

אוצר בלתי נדלה מתורות רבותינו מאורי החסידות בגודל מעלת המועדים מלהיט אלפים באש החכמה, פותח צוהר לימים הקדושים ומעניק בהירות, משמעות פנימית וחיבור עמוק - בשפה שווה לכל נפש

-

ר"ק 48 ₪
-

ר"ק 48 ₪
-

ר"ק 48 ₪
-

ר"ק 48 ₪

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

העלאת המידות על ידי ידיעת ה'

בימים אלו אנו עומדים בשבעת ימי ההשלמה לחג השבועות, לאחר שביום מתן תורינו קבלנו את התורה שהיא בבחינת שכל עליון שלמעלה מכל שכל ומידה וכפי שמתגלה ב'אנכי ה' אלקיך' (וכמבואר בכתבי המגיד ואכמ"ל), אל המידות המורגשות בנפשינו. בימים אלו אנו משלימים את הקרבת ה"מנחה חדשה לה'", כאשר מביאים את כל שבעת מידותיו אל התורה, לטהר ולקדש את לבנו בקדושת התורה, על ידי עמל בעיון ובקיאות התורה ובקיום מצוותיה.

הגישה הרווחת בבירור המידות, לפני קומה ופרסומה של תורת החסידות, היא שעל האדם לעקור מתוכו את כל המידות הרעות, ולנטוע במקומם מידות חדשות, מידות של קדושה. המגיד שולל דרך זאת, לא רק מפני שאינה נכונה אלא גם מפני שהיא לא אפשרית, וכלשונו הק' בכתבי קודש (עמ' 34): למחשבות זרות. אל ילחום עם זו המחשבה, כמו שבא לו תאוה אל אשה, אל ילחום ויאמר שזה אינו תאוה, שבאמת הוא תאוה, ובפרט שהוא אז בעולם המחשבה של היצר הרע ואין כח לעמוד במלחמה נגדו ברשותו, רק יחשוב בתאוות של עבודת הבורא ברוך הוא ובגדלות הבורא ברוך הוא, נמצא בא לעולמות עליונים וזה העולם בטל במציאות נגדם, וילבש עצמו בחדס וגבורה, וד"ל. עכ"ל.

עבודה זאת היא עבודה שווה לכל נפש, וגם אין חולק עליה, כיון שדעת החולקים וסוברים שעבודת בירור המידות היא עבודה שאינה לכל נפש, היא מפני חשש שמא יפול יותר כשיעמיק בעניינם של המידות שאינם מבוררות אצלו, ובעיקר במידת האהבה שכשהוא משוקע באהבה זרה סכנה גדולה לעיין בה (כמו שמאריך בזה כ"ק אדמו"ר מראאמיסטריוקא באמרות טהורות חלק דברים). אבל כשהאדם מעמיק דעתו בידיעת ה', בוודאי אי אפשר לאדם ליפול כלל מהתבוננות זאת.

עצה זאת היא באמת אחד מעמודי היסוד של תורת החסידות, שהקב"ה דורש מהאדם את מה שהוא יכול. ואמנם אין בכוח האדם לשלוט לחלוטין על מידותיו, אך תמיד הוא יכול לשלוט על מחשבותיו. ואם אמנם לפעמים המידות עצמם מושכים את המחשבות לדרכים לא טובים, אך אם האדם הוא חכם ורואה את הנולד, אזי כשדעתו מיושבת עליו הוא מקדיש זמנים להעמיק בידיעת ה', ובכל עת ורגע שהוא פנוי הוא מעיין בקב"ה המשיגה ומסתכל עליו.

יחשוב שהברא יתברך מלא כל הארץ כבודו, ושכינתו תמיד אצלו, והוא דק מן הדק, והוא ארוך כל הדברים שבעולם, וביכולתו לעשות לי כל כמה שאני אחפץ, ואין יפה לי לבטוח רק בו יתברך

דרך ההתבוננות הזאת מפורשת בדברי רבינו (דברות המגיד עמ' תכה): "יחשוב שהבורא יתברך מלא כל הארץ כבודו, ושכינתא תמיד אצלו, והוא דק מן הדק, והוא ארוך כל הדברים שבעולם, וביכולתו לעשות לי כל כמה שאני אחפץ, ואין יפה לי לבטוח רק בו יתברך."

ויחשוב כמו שמסתכל על דברים גשמיים, כן מסתכל בשכלו על השכינה שהיא אצלו... ויהיה תמיד בשמחה, ויחשוב ויאמין באמונה שלימה שהשכינה אצלו ושומרת אותו, והוא בבורא יתברך והבורא יתברך בו בכל אבריו וכחותיו, והוא מסתכל בבורא יתברך, והבורא יתברך מסתכל עליו, והוא יכול לעשות כל מה שרוצה, אם הוא רוצה הוא מחריב כל העולמות ברגע אחד, ובורא אותם ברגע א', ובו יתברך מושרשים כל הטובים והדינים שיש בעולם, שבכל דבר יש שפע וחיות, ואין אני בוטח ומתיירא רק ממנו יתברך."

זאת היא עבודת העלאת הנרות - שהם המידות - אל מול פני המנורה, שהוא הקב"ה המאיר לכל המידות, וכדברי רבינו בכתבי קודש (ז: עיי"ש).

לכן, גישתו של המגיד להעלאת המידות, היא העלאת המידות לשרשם על ידי התבוננות פרטית בכל מידה ומידה, וכבר ידועה המחלוקת המפורסמת בין הצדיקים תלמידי המגיד ותלמידי תלמידיהם אם עבודה זאת היא שווה לכל נפש (וכמו שמאריך בזה הרה"ק מקאמארנא בשולחן הטהור), או שהיא שמה היא רק לצדיקים (כשיטתו של הרה"ק בעל יושר דברי אמת).

אמנם ישנה עוד דרך בהעלאת המידות, המובאת כמה פעמים בספרי המגיד, והיא בירור המידות באופן כללי - להעלות את ההרגשים אל השכל וכך לבררם. (עיין באור תורה (בשלח סימן צג), ודברות המגיד (שלח מאמר ז' עמ' קמה)). ובפרשתינו מעמיק יותר המגיד בפרטות עבודה זאת, ומבאר שעיניקרה של העבודה הזאת היא להעמיק דעתו בידיעת ה', כי כאשר עיקר מחשבתו של אדם נתונה להעמיק דעתו בכך שהוא עומד לפני ה', נמשכים כל הגשמיים ומידותיו אחר ידיעה זאת, וגם אהבותיו ויראותיו מתכלות

יו"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית